

Smrt glađu: Britanska genocidna politika hrane

Ovaj članak objavljen je u EIR-u od 22. travnja 2008.

Marcia Merry Baker (EIR)

Sad je sezona sjetve u Sjevernoj hemisferi za kukuruz, soju, proljetne žitarice i druge sitnozrnate biljke a ona dolazi u vrijeme globalne nestašice hrane i hiperinflacije. Unatoč tome nema nikakvih znakova usklađene međunarodne mobilizacije glede hrane. Umjesto toga Američko Ministarstvo agrikulture (USDA) provodi studije o veličini nastajućeg svjetskog „jaza glede hrane“ izazvanog prehrambenim „scenarijem šokantnih cijena“. U mjesečnom izdanju *Amber Waves* [Žuti valovi] u veljači USDA je predvidio da 30 milijuna tona žita—dovoljno za prehraniti više od 50 milijuna ljudi kroz godinu—uskoro više ne će biti tu ni za kakvu cijenu. Drugim riječima: umiranje od gladi.

To nije jednostavno posljedica lošeg vremena, slabog uroda ili čak i hiper-špekulacije robnog trgovanja i bezumne bioludorije Al Gorea i drugih. Današnja kriza gladi kulminacija je desetljeća poljoprivredne politike neo-Britanske istočnoindijske tvrtke, a to je držati u rukama kontrolu nad onim što se proizvodi, gdje i kako—i umoriti ljude glađu.

Britanska imperijalna politika danas se zove **globalizacija**, te ona zabranjuje najosnovnija prava pučanstva i njihovih država nacija, specifično prava uspostaviti svoj suverenitet u snabdjevanju sigurnim zalihama hrane i drugih potreština za svoje pučanstvo i svoje potomstvo. Umjesto toga, kao i u vrijeme vladanja Britanskog carstva u 18. i 19. stoljeću, nacije su bile prisiljene podvrgnuti se zahtjevima „slobodne trgovine“, koji uklanjaju svaku protekciju i podvrgavaju sudbinu naroda „tržištu“. Zabranjuju se tarife, zabranjuju se poticaji za hranu a gospodarska pomoć se temelji na uzgajanju 'cash crops [(popularne) kulture koje donose sigurnu zaradu]' u korist međunarodnih financijskih tržišta. Ishod toga je da se nacije moraju podvrgnuti volji imperijalnih financijskih silnika. A danas ta volja znači pustiti narod koji smatraju „viškom“ da umre.

- Nestašice hrane -

Od zadnjih deset godina sedam godina je svjetska godišnja proizvodnja osnovnih žitarica bila ispod razine potrošnje, snizujući sve postojeće zalihe na povijesno niske razine. Povrh toga sredinom 2000.-ih došla je Al Goreova budalaština „alternativnih goriva“, odnosno odvajanje velikih razmjera (zloporaba!) kukuruza i uljarica u svrhu biogoriva.

Sukladno tome nastao je rast cijena hrane uz dodatni čimbenik besprimjernog kockanja na ugovaranju budućih cijena na burzama robne razmjene. 'Hedge' fondovi i drugi igrači nahrupili su na burzu Chicago Board of Trade, pa na Kansas, Minneapolis, London i druga trgovinska mjesta zbivanja, kad je opći financijski slom odrezao njihove druge špekulantske „prilike“.

Učinak je bio da se cijena riže „okomito uspela“. U samo tri mjeseca svjetska se tržišna cijena (za srednju kakvoću iz Tajlanda) gotovo udvostručila, skočivši sa \$360 sve do \$760 po metričkoj toni (cijena 27. ožujka). Cijena se penjala na više u travnju suočena s teškom nestašicom i nedostatkom međunarodnih nastojanja da se poduzmu mjere rješavanja krize.

Sada, za sve više milijuna ljudi *hrane nema* ni pod koju cijenu. "Novi izgladnjeli" je salonsko ime te pojave prema riječima Josette Sheeran, direktorice 'Svjetskog programa hrane'. Govoreći na konferenciji u Addis Abebi krajem ožujka rekla je: "Gledamo novo lice gladi. Vidimo sve veću urbanu izgladnelost nego ikad prije. Često gledamo hranu na policama a ljudi si je ne mogu priuštiti."

Točnija terminologija je genocid. U veljači Svjetski program hrane objavio je da je započeo planovima racioniranja pomoći u hrani koja je u nedovoljnim količinama, a koju prima 73 milijuna ljudi 2008. g., većinom u Africi, zbog cijena hrane koje su izmakle kontroli i zbog nestašice. Neki će ljudi umrijeti od gladi.

Sada, odgovor nacija ovoj krizi je poduzimanje akcija zaštite, pokušavajući namaknuti zalihe i zaštititi domaću potrošnju na bilo koji mogući način da bi se ograničila patnja i spriječile pobune zbog hrane.

Riža. Tri vodeća svjetska izvoznika riže uveli su zabranu izvoza da bi zaštitili domaću potrošnju—Vijetnam, Indija i Kina.

Pšenica. Dvije od osam vodećih nacija izvoznika poduzimaju mjere ograničenja: Rusija (njena ograničenja će prestati važiti 30. travnja). Kazahstan (još uvijek razmatra zabranu izvoza).

Mnoge vlade pokušavaju uvesti zakonsko racioniranje hrane i supstitucije. U Bangladešu savjetuje se pokušati jesti krumpire zbog nestašice riže. Na Filipinima vlada je naredila restoranima smanjenje porcija riže u obrocima.

Svaki dan negdje u svijetu dolazi zbog hrane do pobuna protiv hiper-cijena, nestašica ili oboje. Na Haitima 8. travnja svjetina je pokušala provaliti u Predsjedničku palaču u Port-au-Princeu,

vičući: "Gladni smo", prosvjedujući zbog pedesetpostotnog povećanja cijena namirnica u prošlih godinu dana. Petero je ljudi poginulo u prosvjedima tjedan ranije u provincijskim gradovima u zemlji koja umire od gladi. U Africi do velikih prosvjeda došlo je u Kamerunu, Mauritaniji, Senegal, Burkin Faso i Mozambiku. U Tanzaniji zbog kronične neishranjenosti 38% djece mlađe od 5 godina zakržljalog su rasta. U Sjevernoj Africi došlo je do žestokih prosvjeda zbog hrane i hapšenja u Egiptu i Alžiru.

- Hitne mjere zaustavljanja katastrofe -

Pitanje ovog trena je može li se ovaj katastrofalni razvoj zaustaviti? Odgovor je, ako razmatramo bušele, litre i metričke tone, „da“. Čak i u ovom naprednom stadiju propadanja, nacionalne agro-industrijske hitne mjere i međunarodna suradnja glede stanovite vrste pristupa u stilu „Vrta pobjede“[†], mogao bi pružiti privremene zalihe hrane milijunima dok se ne obnovi gospodarska djelatnost i uspostavi prehranbena sigurnost. Tijekom 2. svjetskog rata kad su Sjedinjene Države podigle mobilizaciju povećanja prinosa prehrambenih proizvoda, mjesni i državni [misli se na savezne države SADa] skup odnosno mreža poljoprivrednih udruga i prehrambene industrije pomogli su donijeti odluku kako postići ciljane količine prehrambenih proizvoda i odrediti potrebnu radnu snagu i potrebne sirovine. Mi možemo to isto postići danas.

Savladati ulazne potrebe poljoprivrede na brzinu, i u dugoročnom smislu zahtijevalo bi financijske mjere koje bi služile naciji [općoj dobrobiti] na koje je pozivao Lyndon LaRouche 17. ožujka u svom uradku „Zla kob je zadala udarac! - Tri koraka za opstanak“, koji je sad u masovnom optjecaju na Laroucheevoj PAC mreži. Prve točke s težištem na Sjedinjenim Državama, utjelovljuju načelo otklanjanja propasti, a zatim je oživljenje gospodarskih djelatnosti.

Nakon što je naznačio Točku 1, potrebu da SAD poduzmu potrebne radnje glede LPACovog Prijedloga zakona o zaštiti kućevlasnika i banaka [HBPA] iz 2007., LaRouche je izložio Točke 2 i 3 o kreditima za obnovu—vrste nužne ubrzanom poboljšanju poljoprivrednih prinosa i stabilnom međunarodnom financijskom sustavu pomoći kojeg bi se trebalo izgraditi nacionalne i regionalne proizvodne sustave agroindustrijskih kapaciteta:

„2. Dvoslojni sustav kredita kod kojeg a.) vlada SADa daje kredit za programe fizičko-ekonomske obnove uz stopu od 1-2% i b.) druga izdavanja injekcija kredita više-manje slobodno plutaju.

„3. Vlada SADa mora sad odmah prići vladama Rusije, Kine i Indije, i drugima u svrhu uspostave, bez oklijevanja, hitnog međunarodnog sustava čvrstih valutnih tečajeva i okončanja beznadno bankrotiranog sustava plutajućih valutnih tečajeva.“

Od raznih razvojnih programa intenzivnih kapitalnih ulaganja koji se navode kao nužni, tu je izgradnja područja industrije i agrikulture, to jest „proizvodna poduzetništva u obiteljskom i srodnom vlasništvu rasprostranjenih u bitne sastojke gospodarstva područja srednjih veličina u sklopu privatne poduzetničke industrije i poljoprivrede“

U međuvremenu, špekulacije bi se moglo zaustaviti u trenu mandatom vlade. A u tom duhu, mjere potpore glede hrane, unatoč teškim nestašicama mogle bi se nekako riješiti inovativnim metodama.

- Jedan svijet, jedno tržište -

Glavna prepreka spriječenju gladovanja leži u mitu „tržišta“. Naime, do sada nije bilo subjektivnog prekida s desetljećima ispiranja mozgov javnog i zakonodavnog mišljenja o primatu „tržišta“. U jednom smislu trebalo bi biti lako. Svijet „tržišta“ je doživio propast.

No stisak desetljeća šupljih globalističkih fraza o tome kako će svjetska „slobodna“ (namještena) trgovina prehraniti ljude još uvijek je na snazi. Mit je kodificiran 1984. procesom GATT-a—Općim sporazumom o carini i trgovini—kojim se „provela reforma poljoprivrede“ da bi se dozvolilo privatnim interesima globaliziranje poljoprivrede, prehrambene industrije i raspodijele [prehrambenih proizvoda]. To se dalje primijenilo 1995. preko Svjetske trgovinske organizacije (WTOa) i 1994. g. Sjevernoameričkim ugovorom slobodne trgovine [NAFTA]. Središnji aksiom nalazio se u GATTovom plakatu „Jedan svijet, jedno tržište“.

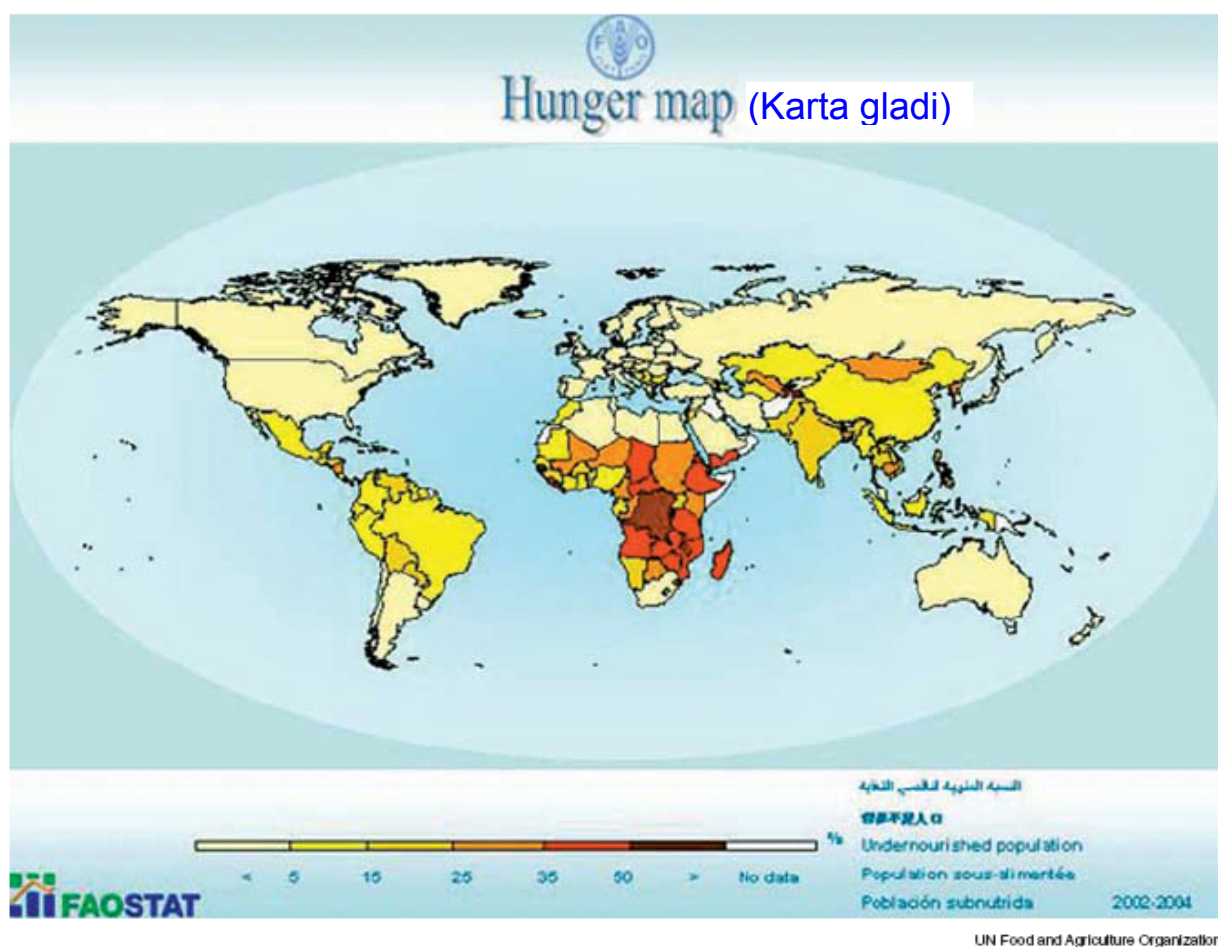
[†] Kroz po prilici 7 godina bit će stogodišnjica uvođenja zamisli 'Vrta pobjede [Victory Garden]' na svijet. Tijekom Svjetskih ratova Sjeverna Amerika (SAD i Kanada) kao i U.K. uspostavili su Vrt pobjede da bi smanjile pritiske na tržište hrane. Vrlo jednostavna zamisao, poticati one koji su još uvijek ostali kod kuće da izgrade vrtove i uzgajaju svoje vlastito voće i povrće. Više od svega to je bio simbolički potez za one koji nisu mogli biti uz svoje voljene ili koji nisu mogli izravno pridonijeti ratnim naporima. Učinak je bio kolosalan, uzdizanje morala i domoljublja zbog vrtova koji su pomagali izravno ili posredno prehraniti „momke“. [Vidi sponu (na engleskom): <http://www.areturertosanity.com/a-return/2008/3/24/a-call-for-the-return-of-the-victory-garden.html>]

Tom temom prisilili su nacije na odustajanje od žitnih zaliha, odustajanje od potpora svom poljoprivrednom sektoru i odustajanje čak i od cilja domaće neovisnosti glede hrane—sve to u ime spriječavanja impakta „koji narušavaju [dinamiku] tržišta“.

Sad smo dostigli fazu raspada lanca hrane, pa ako se zaključamo u ove aksiome to će značiti pomor gladi. Otklanjenje gladi zahtijeva raskinuti prevarantske igre tržišta. Da bi se spriječilo takvo raskinuće magazin *The Economist*, glasilo Grada Londona, vodi kampanju „Da se niste usudili“. Njegov članak u izdanju od 29. ožujka – 4. travnja nosi naslov „Prekršitelji žitarica“, i optužuje svaki čin vlada, koji je u nacionalnom interesu zaštite vlastitih zaliha hrane, kao „oduzimanje inicijative poljoprivrednicima“ da proizvode za svjetsko tržište.

The Economist jednostavno nastavlja poruku iz perspektive neo-Britanskog carstva za koje su Thatcherice godine u 1980.-im bile kritično razdoblje nametanja aksioma krajnjeg slobodnog tržišta i globalizacije širom svjetske poljoprivrede.

PRIKAZ 1

Dajemo ovdje sažetak opsega današnje neposredne krize, i prosudbu vodećih vidova desetljeća 'Made-in-London' globalizacijske politike koja nas je dovela do ove točke.

- Svjetska karta gladi -

Organizacija za hranu i poljoprivredu (FAO) Ujedinjenih Naroda održava kartu „Glad svijeta“ (www.fao.org/es/faostat/foodsecurity/FSMap/map14.htm) na kojoj ažurira statistike nacija s nestašicom hrane. **Prikaz 1** prikazuje regije 70 nacija s procjenom nedostatka ishrane već sada, prije nastupa gladi, odnosno teških nestašica hrane koje su pred nama:

Podsaharska Afrika:	204 milijuna
Azija/Pacifik:	156 milijuna
Indija:	221 milijun
Kina:	142 milijuna
Latinska Amerika/Karibi	53 milijuna
Sjeverna Afrika/Jugozapadna Azija:	28 milijuna

Bivše zemlje pripadnice SSSRa:	28 milijuna
Druge industrijske zemlje:	9 milijuna

Zbroj izgladnjelih doseže 852 milijuna ljudi, gotovo jedna sedmina svjetskog stanovništva, za koje sada nema dovoljno hrane.

Uzmimo osnovne žitarice kao mjerilo: Količina proizvodnje je ispod razine nužne za potrebe ishrane i nužnih zaliha. Ista stvar se odnosi na gomoljke, povrće i druge osnovne namirnice. Pa, budući neke zemlje prestaju odvajati žitarice za izvozna tržišta da bi pokrile domaće potrebe, *količine žitarica za komercijalni uvoz i pomoć nestaju.*

Za ovogodišnju žetvu 2007.–2008. g., potrošnja žitarica (svih vrsta) za sve uporabe (hrana, stočna hrana, biogoriva) projicira se na 2,120.3 milijuna metričkih tona, što je 17.7 mmt više od predviđene proizvodnje ove godine, prema procjenama FAOa iz veljače. „Svjetske zalihe kreću prema još jednom padu s već i tako niskih razina“, izjavila je FAO. „Očekuje se da će svjetska zaliha žitarica na kraju sezone žetve 2008. g. pasti na tek 405 mmt, 22 mmt ili 5% manje od već niske razine na početku sezone, pa je to najmanja razina od 1982.“

Zalihe svih žitarica su oskudne i nedovoljne. U Sjedinjenim Državama zalihe pšenice su na najnižoj razini od 1946.–47. po absolutnoj tonaži.

Vrhunac svih tih kretanja je „Gore-ova [na engleskom uz Goreovu ovo ima i značenje krvava]“ katastrofa u svezi manije biogoriva koja sve više preusmjerava žitarice i uljarice van lanca hrane. Prema sadašnjim razmjerima u 2008. 95 mmt kukuruza bi se moglo utrošiti na etanol, što je 12% očekivane ukupne svjetske sjetve kukuruza. Povrh toga 10 milijuna tona pšenice i drugih žitarica ići će u biogoriva. Tu se ne računavaju kapaciteti koji idu u etanol iz šećerne trske u Brazilu, ili azijske i europske uljarice za biodizel.

Sljedeće brojke daju trenutnu snimku stanja iz izdanja *Procjene Svjetske poljoprivredne ponude i potražnje* iz ožujka 2008., koju objavljuje USDA.

Riža. Tonaža riže dostupne za izvoz ove godine drastično pada. Procjene USDA-a iz ožujka 2008. pokazuju kretanja naniže od 30.85 mmt u 2006.–07. na možda 29.39 mmt ove godine. No to ne odražava izjave zemalja glavnih izvoznika riže o ograničavanju ili zabrani izvoza. Od 29 mmt riže za prodaju ili pomoć na samo sedam nacija otpada 27 mmt. Njih četiri ograničile su izvoz, a to su Vietnam (prije je izvezio 5 mmt u normalnim godinama), Indija (3.5 mmt), Kina (1.3 mmt), Egipat (1.3 mmt). Pakistan, koji je zadnjih godina izvezio 3 mmt godišnje nalazi se u krizi oskudice.

Pšenica. Tonaža pšenice u prodaji svake godine opada. 2005.–06. bila je na razini od 116 mmt, zatim se spustila na 111 mmt lani. Ove godine USDA je stavlja na 105 mmt, no tu ne računava izuzimanje iz izvoza do kojeg može doći. Na osam najjačih nacija izvoznika pšenice otpada 96 mmt prodaje žita ove godine, no do sada 21 mmt iz Rusije i Kazahstana možda ne će izići na tržište.

- Genocid u Africi -

Pod tim okolnostima, ovisnost sve više i više nacija o uvozu za svoj kruh svagdanji jamstvo je gladi i pomoru od gladi. Ipak, kod nacija s najnižim dohotkom na svijetu naći će se najveći broj ljudi i ovisnih o žitaricama koje im daju energiju i hranjive sastojke u njihovim obrocima i o uvozu koji će im pribaviti te žitarice.

Studija o toj krizi ovisnosti koju je provela Služba ekonomskih istraživanja/ERS USDAa objavljena je u njihovom e-žurnalu *Amber Waves* u veljači pod naslovom „Rastuće cijene hrane pojačavaju nesigurnost ishrane u zemljama u razvoju“. Izvješćuju: „Da bi se odredilo zemlje koje su veoma osjetljive na povećanja cijena žitarica, ERS je kategorizirao 70 zemalja s niskim prihodima po ovisnosti o uvozu žitarica s udjelom većim od 40% u njihovoj ishrani, dok istovremeno troše u prosjeku manje od 2,200 kalorija na dan. Na primjer Eritreja je vrlo ovisna o uvozu hrane: 87% žitarica, 51% biljnih ulja i 100% šećera. Zarada iz izvoza Eritreje pokriva samo 24% njenog izvoznog računa, pa se ostatak pokriva vanjskom pomoći. Raspoloživost Eritrejinih dnevnih kalorija od 1,465 2005. g. bila je među najnižim na svijetu.“

„Od svjetski najnerazvijenijih zemalja (50 zemalja prema definiciji ureda FAO Ujedinjenih Naroda, 32 od njih nalaze se u podsaharskom području), udio uvoza proizvodnje [količina uvezenih živežnih namirnica uzetih kao postotak domaće proizvodnje] skočio je za pšenicu od 93% 1980. na više od 130% 2005. Za šećer udio je uzletio od samo 4% 1980. na više od 65% 2005. Sličan obrazac se vidi za biljna ulja, gdje je udio porastao od oko 6% na 80%.“

Jedna od teško pogođenih podsaharskih zemalja je Obala bjelokosti. Od 1990. do ranih godina 2000.-ih proizvodnja žita ostala je ista. Kao što USDA izvješćuje, „Da bi održala opskrbu žitom za rastuće pučanstvo, uvoz žita se povećavao i bio je praktički jednak proizvodnji zadnjih 5 godina.“ U Zimbabweu prinos žita opao je za oko pola poslije 2000., uz porast ovisnosti o uvozu i ranjivosti.

Isti prehrambeni jaz može se vidjeti širom svijeta. U Srednjoj i Južnoj Americi, nacije Gvatemale, Hondurasa i Perua krajnje su ovisne o uvozu. Uvoz žita bio je u porastu od 10% godišnje nakon 1990. u Gvatemali i Hondurasu. USDA izvješćuje, „Ustvari 2006. uvoz žita premašio je domaću proizvodnju u Hondurasu za 30% a u Gvatemali za 55%.

Sad, hrane nema. To je posljedica namjerne „politike svjetske tržišne ovisnosti“, čija nakana je genocid.

Ekonomski model britanske Istočno-indijske tvrtke bio je nametnuti globalni sustav kolonijalne pljačke, koja je prozročila višestruke pojave pomora gladu u Indiji i drugdje. Na slici trgovina robljem preko Indijskog oceana.

- Umiranje od gladi: Made in London -

U Bretton Woodsu u New Hampshireu 1944. g. tijekom rasprave podnesen je prijedlog uspostavljanja poslijeratnog financijskog sustava da bi se stvorila Međunarodna trgovinska organizacija (ITO), koja bi promicala slobodnu trgovinsku razmjenu između nacija u stilu odnosa bivšeg Britanskog carstva prema kolonijama. Prijedlog je lakoćom odbijen protivljenjem Sjedinjenih Država i njenih saveznika, koji su se protivili uspostavi svega nalik predratnom imperijalnom regionalnom pljačkanju. Umjesto ITOa trgovina se trebala odvijati putem obostrano (višestrano) povoljnih bilateralnih odnosno multilateralnih trgovinskih ugovora sudjelujućih nacija.

Sukladno tome porivi gospodarskog razvoja FDRove ere prevladavali su razdobljem 1950.-ih i 1960.-ih godina širenjem i unapređivanjem agro-industrijske izgradnje nacija i regija obuhvaćajući i nove neovisne zemlje.

Došlo je do izrazitih poljoprivrednih dostignuća. Meksiko je bio izvoznik žita ubirući spektakularnu korist od izgradnje poljoprivredne osnovice i prinosa žetve tzv. Zelene revolucije, koja je imala svoj početak u Međunarodnom centru za istraživanja kukuruza i pšenice (CIMMYT) u Mexico Cityju. Taj istraživačko-razvojni centar svjetske klase utemeljen je na poticaj Henryja Wallacea, Ministra poljoprivrede i Podpredsjednika vlade Predsjednika Franklina Roosevelta, biljnog genetičara iz Iowe. U Africi razvojni projekti obuhvaćali su velike vodoupravne sustave Bijelog Nila uvođenjem Jonglei kanala.

1974. Indija je—zahvaljujući suradnji CIMMYTja glede sjemena—postala je neovisna glede svih vrsta žitarica prviput u modernoj povijesti. To je išlo protiv svih veoma pesimističkih proricanja propagandnih mašina sad 'zelenog' neo-Britanskog carstva. U svojoj knjizi *Bomba napučenosti* iz 1968. g. genocidni Paul Erlich je izričito rekao da je ideja da Indija može „ikad“ samu sebe prehraniti, „fantazija“.

Po uzoru na CIMMYT osnovana su druga središta istraživanja za uljarice, krumpir i drugo bilje, naročito rižu, pa je na Filipinima otvoren IRRI, Međunarodni institut za istraživanja riže. Početkom 1980.-ih Filipini su postali neovisni glede potreba za rižom. Tadašnji Predsjednik Ferdinand Marcos imao je planove razvoja za još veću filipinsku i azijsku poljoprivrednu proizvodnju.

Udruženje IRRIa, CIMMYTa i drugih takvih agencija dobilo je ime CGIAR—Savjetodavna međunarodna skupina istraživanja agrikulture. Vodeće načelo bilo je održanje stalnog napredka kakvoće žitarica (otpornost na bolesti, urod, i druga svojstva) tako da bi se, uz nužnu poljoprivrednu infrastrukturu i kulturni život, svjetsko stanovništvo moglo povećavati u milijardama.

No u 1970.-im ova putanja je prekinuta. U juriš protiv nje uključila se politika plutajućih valutnih tečajeva, 'zeleni' i njihovo ispiranje mozгова protiv tehnologije pod parolom „Spasite Zemlju“ i

posebice nametanje privatizacije i slobodnog tržišta—eufemizmi za globalizaciju i kontrolu gospodarske djelatnosti koju vrši odabrana financijska elita.

U 1980.-im, godine „Margaret Thatcher“ u Britaniji postale su desetljeće prekretnice. Na domaćem polju vlada Thatcherice provela je deregulaciju i privatizaciju infrastrukture i poljoprivrede. Navala i širenje bolesti kravljeg ludila—goveđa ['bovine'] spongiformna encefalopatija, BSE—bila je nusproizvod ove razgradnje. Međunarodno, pokrenula se obnovljena potražnja za imperijalnom Međunarodnom trgovinskom organizacijom.

1984. u Punte del Este, pokrenuta je urugvajaska etapa GATTa—Općeg sporazuma o carini i trgovini UNa. Njegovo težište bilo je „reforma poljoprivredne trgovine“, tako da dođe do tržišta bez granica, gdje bi prevlast imali karteli multinacionalnih tvrtki. Nacionalno stanovništvo bi dobivalo hranu i održavalo agro-kapacitete na osnovi „tržišnih snaga“. U pregovorima koji su dosegli vrhunac u Svjetskoj trgovinskoj organizaciji (WTOu) 1995.g., zemlje su bile prisiljene pristati na odustajanje od svojih zaliha hrane, jer su takve zalihe bile svrstane u kategoriju „trgovinskog izobličenja (distorzije)“, te su one postale zabranjene.

U istom razdoblju opsežna patentska prava na sjemenje hrane i metode inženjeringa sjemena dodijeljene su malom kartelu multinacionalnih agro i farmaceutskih tvrtki, uključujući Monsanto, Cargill, DuPont, Novartis i nekoliko drugih. Istovremeno podrezali su financiranje istraživanja za javno dobro mreže CGIARA do te mjere sada da je njihovo jedino postojeće utočište tražiti financiranje od milijardera Bill Gatesa i Warren Buffetta. Dok se njihova milostinja može trošiti u korisne svrhe, ona ipak nije zamjena za politiku javne dobrobiti.

Danas se naveliko smatra da je WTO institucijski zombi, no ona je postigla željeno razaranje. Ogromni pomaci uporabe zemljišta dogodile su se zadnjih 35 godina, teško pogoršavši svjetsku poljoprivrednu proizvodnju i potencijal prinosa daleko ispod praga koji zadovoljava potrebe. Ogromne količine zemljišta izgubljene su za poljoprivredu, širenjem gradskih područja preko mnogih krajolika umjesto njihove koncentracije kao visoko industrijski organiziranih, stambenih i kulturnih središta. To je slučaj koji se prostire od Kine do Indije, od Filipina do Sjedinjenih Država i širom obiju Amerika. Kina je nedavno objavila da je izgubila 7 milijuna hektara u takvom procesu, i ograničila je daljnju pretvorbu zemljišta.

Istovremeno nekadašnji raznovrsni i produktivni nacionalni režimi poljoprivrede, kao u Argentini sredinom 20. stoljeća, degradirani su na monokulture. Pred po prilici 50 godina, Pampas i druga fiziografska područja te države proizvodila su pšenicu, stoku i pun asortiman voća, povrća i uljarica. Danas gotovo 50% sve obradive zemlje u Argentini koristi se za soju. Slično tome Brazil su degradirali na ogromne plantaže soje i uzgoj i preradu šećerne trske da bi trskom hranili ludilo etanola. Postoje planovi u razradi za namjenski cjevovod etanola od kopnenih plantaža do luke, za vanjske, strane potrebe.

U ovim pomacima prevlast vode istih nekoliko financijskih krugova, uključujući Cargill, Bunge, ADM, Gerge Šoroš i slične njemu.

To je upravo model privatne kontrole i diktata nad osnovnim gospodarskim životom kojeg je skrojila Britanska Istočnoindijska tvrtka. Od 1600. do 1873. ta imperijalna banda nametnula je sustave proizvodnje onog što je njima trebalo u svrhu trgovine i kontrole—indigo, juta, riža, pamuk, začini i druga roba diljem svijeta. Politika Britanske Istočnoindijske tvrtke na Indijskom subkontinentu predstavlja pravi školski primjer podataka kako izazvati pomor gladi. Na primjer, 1857. g. Tvrtka je prisilila pretvorbu mjesnih poljoprivrednih djelatnosti u strane plantaže. Opetovano je dolazilo do nastupa gladi. Predsjedajući nad Velikom glađu u razdoblju od 1877.-79. lord Lytton, britanski vicekralj Indije, rekao je, „Ne mješajte se“.

Već je odavno isteklo vrijeme da se prekine s ovim zlom.